

LACİVERT OLASILIK

Sabaha karşı 02.48. İstanbul ilk defa bu denli sert havasıyla şaşırtıyor beni. Soğuk. Soğuk tüylerimi bir bir rahatsız ederken acımasızca iliklerime kadar işliyor. Atkımın beni biraz daha ısıtabilmesi umuduyla ağzımı ve burnumu kapıyorum. Yürüyorum. Anlık bir kararla saate bakmaksızın, cebimde yirmi lira, plansız bir şekilde kendimi sokaklara atmış, evimin en yakınında bulunan metroya doğru yürümeye karar vermişim. Uzaklaşmak, rutinimi kırmak ve gittiğim yerin bilincinde olmamak için garip bir ihtiyaç duymuştum. Keşfedilmeye hazır sokaklar, yeni yüzler, yaşadığım bölgeyi arkamda bırakmanın vereceği rahatlama... Bunun düşüncesi adımlarımın heyecanla hızlanmasına, metroya bir an önce ulaşma isteğimin kabarmasına sebep oluyor. Normalde gecenin geç saati olmasına karşın renkli kişilikleriyle İstanbul sokaklarını dolduran insanların eksikliğini hissetmekte geç kalmıyorum. Bugün sokaklarda yalnız yürüyorum. Eşlik edenim yok ne de gecenin geç saatine kadar açık olan market sahibine atmam gereken sahte gülücüklerim. Bugün sessiz. Sessiz ve ıssız diye düşünüyorum. Kendi düşüncelerimde kaybolmuşken, metronun kırmızı ve lacivert parıltısı görüş alanıma girmeye başlıyor, hafifçe gülümsüyorum. İşimi, karımı ve sıkışıp kaldığım kutuyu arkamda bırakıp rahatladığımı hissediyorum. Ansızın içimde bir suçluluk duygusu filizleniyor. Karımı ve yaşadığım yeri gözümü kırpmadan arkamda bırakacak kadar mı sıkışmış hissediyorum? Sabah sekiz akşam altılık değişmeyen programımdan bu denli mi sıkılmışım? Her şeyi bir anda bırakıp gidebileceğimi bilmek beni korkutuyor.

Havada garip bir şey var, ismini koyamıyorum. Ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissediyorum ve bu seferki sebebin soğuk olduğundan ve atkımın beni koruyabileceğinden şüpheliyim. Arkamda beni takip eden bir beden varlığının yavaşça farkına varıyorum. Usulca ve küçük hareketlerle elimi cebime doğru götürmeye yelteniyorum, umarım kesici bir alet, kendimi korumama yardımcı olacak bir şeylerim vardır yanımda. Abartma diyerek kendime kızıyorum. Sadece aynı yönlere gidip arka arkaya yürüyen iki insanız. Gecenin sessizliğini delen bir kahkaha yükseliyor arkamdan. Boğuk, korkusuz, korkusuz olduğu kadar da korkunç bir kahkaha. Yavaşça kendimi arkama bakmaya zorluyorum.

“Beni fark etmen biraz uzun sürdü açıkçası, nasılsın Alper.”

İsmimi duyunca irkiliyorum ve ismimi nereden bildiğini sorup sohbeti uzatmıyorum. Karanlıktan suratını seçemiyorum. Dizlerine kadar inen siyah yün bir hırka giymiş, yüzünü kapatan bir kapüşonu var.

“Özür dilerim beyefendi korkarım tanıştığımızı hatırlamıyorum, iyi akşamlar.”

Kalbim beni her an yarı yolda bırakabileceği mi hızla atıyor. Kendimi rahatlatmaya çalışıp, bu yabancından bir an önce uzaklaşabilmek için adımlarımı hızlandırıyorum.

“Bu kadar korkak olduğunu düşünmemiştim.” Kafamı kaldırdığımda yabancıyı karşımda dikildiğini görüyorum. Telaş içinde sağıma soluma bakıyorum. İnsanlar günle vedalaşmış bile. Apartmanlarının ışıkları kapalı.

“Lütfen uzaklaşın yoksa bağırarak zorunda kalacağım, hoşunuza gitmeyecek.”

“İstersen bağırabilirsin, duyacak kimse yok, şuan bu şehirde sadece ben ve sen varız.”

“Ne demek istiyorsunuz eminim bağırırsam uykusundan uyanıp beni kurtarmaya gelecek onlarca insan olacaktır, hem siz ne istiyorsunuz ki benden!”

Sesimin çıktığını sadece ses tellerimin titreşmesinden anlayabiliyorum, sesimi kulaklarım işitmiyor, her an bayılacak gibiyim. Yabancı tekrar kahkaha atıyor ardından abartılı bir iç çekiyor.

“Şu an ne Dünya’da ne hayalde ne gerçeklikteyiz. Açıklaması biraz zor ama izin verirsen açıklayayım.”

Bu sefer sesindeki alayın yerini merakın aldığını hissediyorum. Sanki vereceğim cevaptan ötürü endişeli. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Elimi kulaklarımla tıkıyorum avazım çıktığı kadar bağırarak saymaya devam ediyorum. Sekiz, dokuz, on, on bir, on iki, on üç! Kendimi kaldırıma bırakıyorum ve ellerimi kontrolsüzce yerde gezdiriyorum. Ellerim kaldırımın varlığının farkında hatta kaldırımın soğukluğundan parmak uçlarım uyuşuyor. Rüyada değilim, kendimi kandıramıyorum, uyanamıyorum.

Sabırsızca bir iç çekiş geliyor yakınımdan.

“ Ben sıkılmaya başladım, sen de kendini yerden yere atıp kendine bunun bir rüya olduğuna inandırmaya çalışmaktan sıkılmadın mı?” Sesinde bitkinlik vardı.

Delirmedim. Bunun bir rüyadan ibaret olduğunun farkındayım. Belki yabancıнын söylediklerini yaparsam uyanabilirim. Aynı zamanda korkumun yerini merak almaya başladı bile.

“İsmin ne”

Artık “siz” ekini kullanmak gelmiyor içimden.

“Cevabını kaldıramayacağın sorular sorma .”

Hâlâ kaldırımda oturduğumu fark ediyorum ve utanarak ayağa kalkıyorum.

“Sadece ismini öğrenmek istiyorum, Dünya’nın en şaşırtıcı şeyi olmasa gerek.”

“Emin olma derim.”

“En azından ismini bilirse sana güvenmem daha kolay olur.”

Benimle konuşması uzun zaman alıyor.

“Ben farklı bir yerden geliyorum, İkiz Dünya’dan, farklı bir boyuttan. Bu İkiz Dünya’larda kendinin, karının hatta patronun bile bir kopyası mevcut sadece bu evrenler birbirlerinden habersiz yaşıyorlar. Uzak bir yerden geldim o yüzden biraz daha misafirperver olmanı beklerdim.”

Ben ne farklı boyutlara, ne de sokakta beni durduran deli yabancılara inanırım.

“Benim şanslı ikizim kimmiş peki o hâlde.”

Ne kadar alaycı şekilde konuşuyor olsam da içimde yabancıya inanmak isteyen bir taraf buluyorum, yeni bir hayat, belki daha iyisi. Fakat bunu kendime itiraf etmiyorum.

Yanıma yaklaşıyor.

“Hiç sormayacağını sanmıştım.”

Kapüşonunu yavaşça sıyırıyor.

Kalbim her an duracakmış gibi atmaya başlıyor.

Hayır.

Olamaz.

Karşımda kendimin yansımasını görüyorum.

“Adımın ne olduğunu öğrendin mi şimdi?”

Dün uyku ilacını fazla mı içtim acaba? Hayır, sadece bir tabletin yarısını yutmuştum, olması gerektiği gibi. Bu bir rüya değil mi? Umarım öyledir.

“Gerçi kendime Evren Yolcusu demeyi tercih ediyorum” diyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi yeniden kaldırımda buluyorum.

“Oturmayı seviyorsun anlaşılın” diyerek alay ediyor benimle.

“Elimi tut, kalk metroya doğru yürürken her şeyi anlayacaksın. Ayrıca bu benim içinde büyük bir sürpriz. Ben de bu evrendeki kendimle ne zaman karşılaşacağımı merak ediyordum.”

Dediğini yapıyorum, kendimi kalkmaya zorluyorum ve ne hissedeceğimi bilmez bir şekilde yabancıyla birlikte yürüyorum. Yoksa Alper’le mi demeliyim? Şu an yerimde başka bir insan olsa büyük ihtimalle bayılmıştı fakat bu olay garip bir şekilde hoşuma gidiyor, uzun zamandır ilk kez heyecanlandığımı ve merak içinde olduğumu hissediyorum.

“Beni nasıl buldun? ”

Aklıma gelen tek soru bu. Sorumu duymamazlıktan gelerek uzaklara bakmaya devam ediyor. İlk defa onu bu denli detaylı incelemeye fırsat buluyorum. Gözlerinin çok şey gördüğü belli, elleri nasırlı, benimkiler ise değil. Aynı yaşta olmamıza rağmen benimkinden daha uzun bir hayat yaşadığı kesin.

“İnsanlar İkiz Dünyaların varlığının farkında değil, benim dışımdakiler.”

Sorduğum soruya cevap vermesi çok uzun sürdüğünden neye cevap verdiğini unutuyorum.

“Ne?”

Birden duygusallaştığını hissediyorum, konuşmaya devam ediyor.

“Karım beş yıl önce vefat etti. İnanılmaz güzel bir kadındı.”

Gözyaşlarını engellemeye çalıştığından havaya bakıp gözlerini normalden fazla kırpmaya başlıyor. “İstersen hatıraların sana kalsın”

Yanımda yürüdüğüm deli beni korkutmuyor, onunla konuşmak istiyorum.

“Hayır bilmek zorundasın. Karım vefat ettiğinde iki ay boyunca evden çıkmadım, öldüğünü kendime kabul ettiremedim. Bir de oğlum vardı tabii. O da böyle bir babayı kendine kabul ettiremedi ve beni terk etti anlayacağın hayatımın en parlak dönemi değildi.”

İçimi yabancıya karşı ani bir sempati duygusu kaplıyor. Elim kaldırıp omzuna koyup yanımda olduğumu bilmesini istiyorum.

“Elini omzuma falan koyma sakın.”

Peki, bu hiç de garip bir durum değil diyorum kendi kendime. Yabancı beni söylediği her şey ile biraz daha şaşırtıyor.

“Karımın hâlâ hayatta olduğunu zannediyordum, ölümünün bir rüya olduğunu, o gece hiç kaza yapmadığını. Onu geri getirmek için kendimce yollar aramaya başladım. İnanır mısın bilmem ama onu diriltilebileceğimi bile düşündüm. İnsan çaresiz kalınca kendini Tanrı zannediyor.”

Metroya varmıştık. Olduğu yerde dikildi ve konuşmasını hızlandırarak sanki anlatacağını bir an

önce bitirmesi gerekiyormuş gibi devam etti:

“Televizyonda daha önce hayatımda hiç görmemiş olduğum bir kanalda İkiz Dünyalarla ilgili bir belgesel izledim. Nasıl farklı bir boyuttaki kendimizin, bizden habersiz farklı bir hayat yaşadığıyla, o evrende şu ankinden farklı bir gerçeklik yaşandığı ile ilgili. Olayları anlatan adam belgeselde bunu deneyimlediğini söylüyordu. Belgeseli izlerken geçirdiğim her saniyede, vücudumdaki her atomla, tüm benliğimle karımın ve beni terk eden oğlumun başka bir boyutta yaşadığına ve beni beklediklerine inandım. Belgeselin sonunda “Evren Yolcusu” isimli bir lakap çıktı. Günlerce, sabahlayarak bu lakabı ve altında yatan anlamı araştırdım. Araştırmalarımın sonucunda elime bir numara geçti ve geçer geçmez bu numarayı aradım.”

Yabancı yaşadıklarını anlatırken gözleri heyecandan ve yaşadığı deneyimlerden dolayı cam gibi parlıyor, elleri istemsizce havada daireler çiziyordu. Karşılaştıkları ilk andan itibaren buz gibi soğuk ve sakin olan bu gizemli kişi şu an kendini yaşadıklarının içinde kaybetmiş gibiydi.

“Konuştuğum adam bana ismini söylemedi, kendisine Evren Yolcusu dememi rica etti. Ne yapacağımı bilemez şekilde adama benimle hemen o gece buluşması için yalvardım fakat buna gerek olmayacağını, yürümeye başlasam kendimi onun yanında bulacağımı söyledi bana. Yürümeye başladığımda kendimi metro durağında buldum. Sanki ayaklarım kendi kendilerine bir yol çizmişti. Karşımda boyu zar zor 1.60’ı geçen bir adam ile karşılaştım. Evren Yolcusuydu bu. ” Ardından derin bir nefes alıp devam etti.

“Bana karşıdaki metroya binmem gerektiğini söyledi. Hayatımda hiç görmemiş olduğum bir metroydu. Metrodan indikten sonra İkiz Dünyalar’ dan birine geçiş yapacağımı söyledi. Bunun bilimsel olarak nasıl mümkün olduğunu sormadım, bana dediği hiçbir şeyi sorgulamadım. Ona sorduğum tek soru sadece karımı nasıl bulacağım oldu. Bana, İkiz Dünya’ larda oturduğumuz eve kadar, yaşadığımız şehrin, kasabamızın aynı kaldığını söyledi. Tek değişen şey insanların birbiri ile farklı ilişkiler içinde olduğuydu. Karımın ya başka bir ilişkisi varsa? Diye düşünmüştüm. Fakat hayır, böyle büyük bir aşk dünyalar değişse de unutulmazdı. Metroya bindim. Yaklaşık bir dakikalık yolculuktan sonra metrodan indim fakat uçan arabalar veya karım yoktu karşımda. Metroya bindiğim ve indiğim yer aynıydı. Tek fark Evren Yolcu’sunun artık durakta olmadığıydı. Sinirlendim, zamanımın boşa harcandığını düşünüp havaya küfürler salladım. Dışarı çıktığımda karşı komşumuz Elif ile karşılaştım. Selam verdimsem de kendi kendine ‘gece bu saatte de dışarıda sapıklar dolaşüyor’ dediğini duydum. Beni tanımamıştı. Benden habersiz kendi hayatını yaşıyordu. İşte o zaman anladım. Artık İkiz Dünya’ya geçiş yapmıştım. Heyecandan ellerim ayaklarıma dolandı hemen karım ölmeden önce birlikte oturduğumuz ufak daireme gittim. Ne diyecektim? Ne yapacaktım? Hiç bilmiyordum. Kapıyı çaldım ve küçük çocuklar gibi sabırsızca bekledim. Kapı açılır açılmaz karımın gözlerindeki boş bakışlardan beni tanımadığını anladım. Arkadan kalın ve meraklı bir ses geldi. “Karıcığım kimmiş bu gelen gecenin bu saatinde?” Gözlerim öfkeden kararmıştı. ‘Pardon, yan evin kapısını çalacaktım, buraya yeniyim’ dedim. ‘Sorun değil iyi geceler kendinize iyi bakın.’ Diyerek bana gülümsedi. Gülümsemesi... Eskiden her gece görme şansını yakaladığım gülümsemesi. Sokaklarda bağırıp isyan ederek sahilde sabahladım. Cebimde Evren Yolcu’sunun kartviziti vardı, hemen ona ulaşacak ve aklıma gelen her kötü sözü bir bir söyleyecektim. Elimi cebime soktum fakat elime kartvizit yerine çirkin bir el yazısıyla yazılmış not geldi. Şöyle yazıyordu notta:

Sevgili Alper, sana bahsetmeyi unuttuysam da şimdi bahsedeyim. Umarım sana geç haber verdiğim için bana kızmazsın. Artık bu evrene geri dönemezsin. Bu gidiş dönüş bileti olmayan bir yolculuk.

Bu yazıyı okuyup sinirlenmem gerekse de, zaten o Dünya’da ne kaybedecek bir şeyim, ne de kazanacaklarım kalmıştı. Şu an yepyeni fırsatlarımın olduğu ve yıllardır gülümsemeyi ilk defa tekrar becerebildiğim bir dünyadayım. Beni mutlu eden bir kadınla tanıştım, karımın ve oğlumun yokluğu artık beni eskisi kadar üzmüyor. Bu İkiz Dünya’ya geçiş yapmış olmasaydım hâlâ kendi acım içinde yaşıyor olacaktım. Sana da aynı fırsatı sunuyorum Alper.”

Uzun bir süre cevap veremiyorum. Sessizliğimin altında korku yatıyor. Çok korkuyorum gerçekten çok korkuyorum çünkü bu anlatılanların, karşımda duran yabancıнын, çevremın, hislerimin gerçek olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Ardından korkum yavaş yavaş azalmaya başlıyor ve tekrar meraklanmaya başlıyorum.

“Şu an senin Dünyanda mıyım? Neden kimse sokaklarda dolaşmıyor, neden her yer bomboş?”

“Çünkü şu an zaman yolcusu durumunda olan benim ve bu gibi durumlarda yaşam duraklar ta ki ben gidinceye kadar. Ben gittiğimde her şey devam ediyor olacak, insanları tekrar görmeye başlayacaksın.”

Aklıma bir anda yabancı diye kendime inandırmaya çalıştığım insanın, karşımda yansımam gibi duran kişinin adının Alper olduğu geliyor.

“İlk sorduğum soruyu hala yanıtlamadın. Beni nasıl buldun?”

“Kaç tane farklı hayat var bilmiyorum fakat teorim şu ki her Dünya’da bizim aynımız olan Alper’ler bir kaçış arıyor. İkimizin içindeki bu kaçış isteği tesadüf olamaz. Ben nasıl yürümeye başladığımda Evren Yolcusu’nu bulduysam sen de yürümeye başladığında metroya doğru geldin çünkü sen de arkana bakmadan gitmek istiyorsun, çözümü altımızdaki metroda yatıyor.”

Bu söylediklerine inanmam ve sevinmem mi gerekiyor? Fakat inanıyorum, belki de inanmaya muhtaç olduğumdan kendimi zorla inandırıyorum.

“Sana bir şans sunuyorum. Burada mutlu değilsin. Mutlu olabileceğin bir yerin şansını sunuyorum sana. Arkanı dönüp gitme.”

Gecenin karanlığında karşımdaki adama bağırabildiğim kadar bağırıyorum. Aslında isyan ettiğim şey yabancı ve bana sundukları değil, sadece yıllardır birikmiş olan sinirimi kusuyorum, yabancı gibi bu boş hayatımı kolayca arkamda bırakamayışımın sinirini kusuyorum.

“Korkağın tekisin. Karın öldüğünde ve oğlun seni terk ettiğinde gururunla olduğun yerde kalmalıydın. Hayat her zaman gökkuşakları ve parlayan bir güneşten ibaret değil. Yaşadığın acıya mertlikle göğüs germeliydin!”

Aslında istediği gibi bir hayata kavuşmuş olduğu için onu kıskanıyorum. Arkasındakileri bu kadar çabuk bırakıp yeni bir hayata başladığı için. Yüzünde içten bir acıma ifadesi beliriyor.

“Korkak olan sensin Alper. Bencillik yapmaktan, kendi mutluluğunu düşünmekten korkuyorsun. Karının seni düzenli olarak aldattığını, başka bir ilişki yaşadığını biliyorsun. Ne annen ne baban hayatta ne de ailem diyebileceğin başka insanlar var.”

Konuşurken metronun merdivenlerinden inmekte olduğumuzu fark ediyorum. Tamamen istemsizce iniyorum. Aşağı inmek aklımın ucundan bile geçmemişti. Yabancıнын söylediği şeylere söyleyeceklerim yok çünkü haklı. Ona cevap vermek yerine ortaya yine onu suçlayan başka bir düşünce atıyorum.

“Gerçeklikte yaşamıyorsun, gerçekliğini değiştirmişsin. Burası senin için bir nevi hayal dünyası.”

Söylediğime cevap vermiyor.

“Tek yapman gereken şu gördüğün metroya binmek. Bambaşka, hayat dolu tekrar sevmeyi öğreneceğin bir evrene yolculuk yapacaksın.”

Uzun süre konuşmuyoruz.

Çevredeki diğer metrolara kıyasla bu metronun üstünde gideceği yön yazmıyor ve bu metro lacivert. Lacivertin bende özel bir yeri var, anne ve babam ölmeden yakın bir zaman önceki seyahatimizde ikisi de lacivert kazaklar giyiyorlardı bana sevip sevilebildiğim gençlik zamanlarımı hatırlatıyor. Lacivert en sevdiğim renk.

“Benim bindiğim metro sarıydı, karımın saç tonunun aynısı.” diyor.

Yabancıya bakıyorum.

Anlıyorum.

Herkes metroyu mutluluğuyla özleştirdiği renkte görüyor.

Artık yabancının doğruyu söylediğine eminim.

Şu ana kadar inanmamış ve anlamamış olsam da, şu an bana sunulmuş fırsatın değerini anlıyorum, rüyada değilim değil mi? Umarım rüyada değilimdir.

Artık kendimi kandırmak istemiyorum.

Hayatımın yarısı boyunca ciddi anlamda sevmedim, sevilmedim.

Uzun zamandır sokakta gördüğüm bir köpeğin başını okşamadım.

Güneşli günlerde güneşi değil, güneşin altında kalmış gölgeleri gördüm.

Yağmurun altında gözlerimi kapayıp yağmur damlacıklarının yüzümü okşamasına izin vermedim.

Sevdiğim bir kitabı okuyup kendime zaman ayıramadım.

Kendime ne çay, ne de kahve yaptım.

Karıma sarılmadım.

Beyaza değil, siyaha baktım.

O kadar uzun süredir sevdiğim bir şey yapmadım ki sevdiğim şeyleri ve nasıl sevildiğini unuttum.

“Unutma gerçekliğini sen yaratırsın.” diyor yabancı arkamdan.

Lacivert metroya doğru yürümeye başlıyorum. Metronun içi bomboş, koltukları geniş ve rahat gözüküyor.

Cam kenarına oturuyorum.

Hayatın bundan sonra bana göstereceklerini kaçırmak istemiyorum.

Yolculuğa hazırım.

Belki gerçekten gerçekliğimizi biz yaratıyoruzdur.

Lacivert bir metrodayım.

Lacivert bana sevip ve sevillebildiğim gençlik zamanlarımı hatırlatıyor.

Lacivert benim en sevdiğim renk.

JANSET YAŞAR

